



ת"פ (נתניה) 65637-12-22 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 65637-12-22 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות משטרת ישראל

נגד

הנאשם: פלוני

בשם המאשימה:

בשם הנאשם: עו"ד אלון פורת

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירות אימים והפרת הוראה חוקית בארבעה אישומים, כמפורט בכתב אישום מתוקן מיום 8.2.24:

חלק כללי: הנאשם והמתלוננת, גב' א"א, בני זוג גרושים והורים לבן משותף בן 15.5 (להלן: הקטין; שם הקטין חסוי, ובכל מקום בו יוזכר יירשם: [הקטין]). המתלוננת התגוררה עם הקטין ברחוב ..., נתניה (להלן: בית המתלוננת או הבית). במסגרת תמ"ש 4687-10-14 ובהמשך לדיון במעמד הצדדים בבית המשפט לענייני משפחה בפתח תקווה, אשר התקיים לפני סגנית הנשיאה (כתוארה אז) כבוד השופטת ר' מקיס, ניתן ביום 24.8.15 צו מניעה קבוע, האוסר על הנאשם, בין השאר, להגיע לבית המתלוננת, בעצמו או באמצעות אחר (להלן: צו המניעה הקבוע).

אישום מס' 1: בין חודש נובמבר 2021 לחודש ינואר 2022 במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, הגיע הנאשם מספר פעמים לבית המתלוננת, ובמספר הזדמנויות הכניס לתיבת הדואר מכתבים המיועדים למתלוננת, ואף נטל לחזקתו מכתבים שהיו מונחים בתיבה. באותן הנסיבות, בחודש



דצמבר 2021 במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, נפגש הנאשם במקום עם הקטין, ואמר לו ביחס למתלוננת: "אני אחתום על המוות של אימא שלך היא תמות". בגין אישום זה יוחסו לנאשם עבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); הפרת הוראה חוקית - צו בית משפט שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין.

אישום מס' 2: בימים 26-27.3.22 בשעות שאינן ידועות למאשימה, התקשר הנאשם לקטין ארבע פעמים, באומרו בנוגע למתלוננת: א. "היא תצא מהבית כמו כלב, המשחק עם האישה הזו נגמר, היא תשלם על הכל, נגמר הסיפור"; ב. "יום אחד אני אתפוס אותה חכה"; ג. "עוד יותר גרוע אני יכול לעשות לה, בית קברות או פרדסיה, זה שלה". בגין אישום זה יוחסה לנאשם עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

אישום מס' 3: ביום 19.5.22 ניתנה החלטה בבית המשפט לענייני משפחה במסגרת תמ"ש 16205-02-21, בה נאסר על הנאשם לפנות לקטין בכל דרך שהיא מלבד מרכז הקשר, לרבות שיחות טלפוניות, שליחת הודעות במסרונים או בדוא"ל, ואיסור להגיע לבית המתלוננת או למוסד החינוכי בו למד הקטין (להלן: צו ב'). ביום 9.8.22 בשעה 8:20 לערך הגיע הנאשם למקום, ניגש לקטין ואמר לו: "אתה לא מתבייש למה אתה לא עונה לי לטלפונים?", והוסיף ושאל אותו: "איפה היית כל השבועיים האלה?". כן שאל את הקטין אודות מקום הימצאה של המתלוננת. הקטין השיב כי אימו שוהה בחו"ל, והנאשם בתגובה אמר לו: "למה לא אמרו לי? הייתי לוקח ממנה כסף", וכן: "למה אתה מספר לאימא מה אתה ילד קטן אל תגיד לאימא שהייתי פה". בגין אישום זה יוחסה לנאשם עבירת הפרת הוראה חוקית - צו בית משפט שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין.

אישום מס' 4: ביום 24.3.23 בהליך ה"ט 37972-04-23 הוארך צו בית המשפט לענייני משפחה במסגרתו נקבע, בין השאר, כי זמני השהות בין הנאשם והקטין מתקיימים אך ורק במרכז הקשר, וכן נאסר על הנאשם להטריד את המתלוננת והקטין בכל דרך ובכל מקום (להלן: צו ג'). ביום 20.5.23 בשעה 14:04 בשכונת אגמים בנתניה נתקלו הנאשם והקטין זה בזה באקראי, כשהקטין היה בדרכו לעבודה. באותן הנסיבות צעק הנאשם על הקטין, גידף אותו ואת המתלוננת, ואמר לקטין שהוא אשם בכל מה שקורה לו, ושיסייע לו למכור את הבית. בגין אישום זה יוחסה לנאשם עבירת הפרת הוראה חוקית - צו בית משפט שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין.

למען הנוחות, צו המניעה הקבוע, צו ב' וצו ג' יכונן להלן בצוותא: הצווים.

2. ביום 1.10.24 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, בסיומם הופנה הנאשם לקבלת חוות דעת מאת הממונה על עבודות שירות, אשר מצא את הנאשם מתאים לעבודת שירות במגבלות.

ב"כ המאשימה עמד על התנהגותו המתוכננת של הנאשם בחלק מהאירועים; על הסבל המתמשך



שהסב למתלוננת באירועים שהתפרשו על פני תקופה ממושכת בת כשנה ומחצה; על החזרתיות במעשיו של הנאשם; על כך שצווים שניתנו לא הרתיעוהו, כשבחר לשים ללעג ולקלס את החלטות בית המשפט. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה להמחשת מדיניות הענישה, וביקש לקבוע מתחם עונש אחד לעבירות כולן, בין 8-18 חודשי מאסר בפועל. הנאשם בחר לנהל את משפטו, ומשכך לא ניתן לזקוף לזכותו הודאה וחסכון בזמן שיפוטי. לחובתו 2 הליכים רחוקים בזמן בעבירות דומות כלפי אותה המתלוננת (הוגשו ההרשעות בצירוף גיליון רישום פלילי עת/1-עת/3). ההליכים הקודמים לא הרתיעו את הנאשם. ב"כ המאשימה עמד על אופן ניהול ההליך, כשהנאשם לא חסך מבנו הקטין את הצורך להעיד בבית המשפט, על הקשיים הכרוכים בכך. חוות דעת פסיכיאטרית שהתקבלה מצאה כי הנאשם היה אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין. בשקלול הנתונים ובהתחשב בצורך למגר את תופעת האלימות במשפחה, ביקש לגזור על הנאשם מאסר בפועל בן 10 חודשים, מאסר על-תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים עדי התביעה 1 ו-6.

3. ב"כ הנאשם הצטרף לבקשת המאשימה לקבוע מתחם עונש אחד לכל העבירות. הוא ביקש לקבוע כי חומרתם של מעשי העבירה בהם הורשע הנאשם אינה רבה. כך, באשר לאיומים טען כי אלו לא היו אפקטיביים, הואיל ונועדו להשיג מטרה שאיננה בת השגה - קבלת זכויות קניין בבית המתלוננת. לדבריו, "...גם המתלוננת יודעת שהדירה בטאבו שלה כבר שנים ושאין לנאשם יד או עילה טובה לתביעה בעניין הדירה, ולכן האיומים הם בוודאי לא ברף הגבוה בהקשר הזה". עוד טען כי האיומים אינם ממוקדים, אלא בגדר "אמירות מופשטות, כלליות שבעיקר מגלות עצבים, תסכול, חוסר אונים". הנאשם לא הצביע על האופן בו בדעתו לממש את איומיו, ואלו לא לוו בגילויי אלימות פיסית או במחוות גוף. לטענתו, "יש הבדל שלוקחים בחשבון שיש לצד המאיים רקורד של גילויי אלימות. מקרי אלימות נותנים נופך של אמינות לאיומים. במקרה כאן ההפך הוא הנכון. הנאשם גילה שלאורך הדרך כדי לממש את מאווייו הוא פונה לאפיקים משפטיים ולא בדרך אלימה". ב"כ הנאשם הוסיף כי האיומים לא היו מידיים או ישירים: "אין כאן אמירה אני מיד רוצח אותך אלא אמירות שמשקפות יחס כללי ומתמרמר על כך שאין לו זכויות בדירה, והוא משמיע את הביקורת באוזניים הלא נכונות". כן ביקש לזקוף לטובת הנאשם את הימנעותו משימוש במילה "איום" על שלל הטיותיה. עוד לדבריו, הדברים לא נחרתו בזיכרוננו של הקטין כאירועים טראומטיים.

גם באשר להפרות הצווים, טען כי אלו לא נמצאו ברף חומרה גבוה, לא סיכנו חיים, ולא נועדו להגן על ביטחונם הפיסי של נפגעי העבירה, אלא על שלוות נפשם בלבד, "מבלי להקל ראש כמובן". ב"כ הנאשם הפנה לכך שאישום מס' 4 יסודו במפגש אקראי בין הנאשם והקטין, ולכן לבטח לא בוצע מתוך תכנון מוקדם. הוא הפנה להכרעת הדין, וביקש לקבוע כי הקטין חסין בנפשו, איננו מיוחד מאביו ורצה לראותו, ויש לשקול זאת בקביעת מידת הנזק שהסב לו הנאשם במעשיו. ב"כ הנאשם הגיש פסקי דין להמחשת מדיניות הענישה, ביקש לקבוע כי אלו שהוגשו בידי המאשימה אינם רלוונטיים, ועתר לקבוע את מתחם העונש בין מאסר על-תנאי ושל"צ לבין 8 חודשי מאסר בפועל שניתן לרצות בעבודות שירות.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות: הנאשם בן 52; גרוש; אב לארבעה וסב לשניים; נכה בשיעור 30% משנת 2011 בעקבות מחלת ריאות שהתפרצה כתוצאה מעבודתו במפעל; מועסק כיום כטבח



בבסיס צה"ל כעובד קבלן במשכורת נמוכה (הוגשו אסמכתאות ענ/1, ענ/2). כשהיה בן 13 נהרג אביו בתאונה. אמו נפטרה לפני כשנתיים. מגיל צעיר עזר הנאשם לכלכלת המשפחה. בגיל 18 עלה לארץ. שירת בצה"ל בשירות סדיר כטבח. לאחר מכן עבד כ-18 שנים במפעל בחברת שיש, ופרש בשל מצבו הרפואי. בהמשך התקשה למצוא עבודה, והועסק באופן ספורדי. הנאשם התגרש מהמתלוננת לאחר 15 שנות זוגיות. הוא אינו מצוי בקשר עם ילדיו ואינו מתחזק קשרים חברתיים. ב"כ הנאשם הפנה לחוות דעת פסיכיאטרית שהתקבלה במהלך ניהול המשפט, במסגרתה עלה כי "הנאשם פנה ל"יעוץ פסיכיאטרי באוגוסט 2023 ובבדיקתו נמצאו סימנים של חרדה וקשיי הסתגלות, אובחנה תגובה הסתגלותית למשבר הגירושין ונרשמו לו תרופות נוגדות דכאון". אשר להרשעותיו הקודמות - אלו התיישנו וב"כ הנאשם ביקש להימנע מלזקוף אותן לחובת הנאשם. בהתחשב בכלל השיקולים עליהם עמד, ביקש ב"כ הנאשם לגזור את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של מתחם העונש, ועתר להפנותו לקבלת חוות דעת מאת הממונה על עבודות שירות.

4. דברי הנאשם יובאו במלואם: "אני פלוס מינוס מצטער על מה שהיה. לשאלת בית המשפט על מה אני מצטער אני משיב שסך הכל ויכוח משפטי, להקל את העונש, ומבחינת כמו שאמרו אלימות וכל זה לא היה ולא היה ולא נברא. לא היה אף פעם אלימות פיסית ואין אסמכתאות רפואיות. לגבי בני, קודם כל הוא יקר בשבילי. אף אחד לא התכוון לפגוע בו, כולם שווים, יש פה הסתה שהאישה עושה זה לא מתאים. לפי דעתי צריך לקחת בחשבון ולהעניש אותה מהבחינה הזאת. אף פעם לא היה ביני לבינה אלימות ויכוחים. הוויכוח הוא בעקרון, הילד כל הזמן בבדיקות ויש לו לחץ דם גבוה, גם אני רשאי ללכת איתו לבדיקות. עבר 3-4 פעמים ניתוחים. גם יצא לחו"ל עם אמו וקבענו שגם אני יכול לצאת איתו. גם היום אני רוצה לראות את הילד דבר ראשון. הצווים מבוטלים. אני מבקש שבית המשפט יפנה אותי לממונה על עבודות שירות, ואני אשתף איתו פעולה".

בתום דבריו של הנאשם, טען בא כוחו כי לא סתם מצא הנאשם להאשים את המתלוננת בהסתתו של הקטין, וביקש להפנות לפרוטוקול הדיון בעמ' 58.

דיון

5. כאמור, הנאשם הורשע בביצוע שתי עבירות איומים ושלוש עבירות של הפרת הוראה חוקית - צו בית משפט שנועד להגן על אדם, במסגרת ארבעה אישומים נפרדים. חרף חלוף הזמן בין האירועים, ביקשו ב"כ הצדדים לקבוע מתחם עונש אחד לאישומים כולם. מצאתי להיעתר לבקשתם, אשר מתיישבת עם הקו המקשר שעמד בבסיס העבירות כולן - רצונו של הנאשם להיָרֵע למתלוננת, לסלקה מביתה ולהשתלט עליו, וזהותם של הקורבנות - המתלוננת והבן הקטין המשותף לה ולנאשם.

מעשיו של הנאשם קשים ורעים, ולמעט אישום מס' 4 שהחל במפגש אקראי בינו לבין הקטין (והתמשך לאורך זמן רב, בהובלתו ובאחריותו הבלעדית של הנאשם, ראו פסקה 42 להכרעת הדיון), כל העבירות בוצעו לאחר תכנון מוקדם. הנאשם גילה אובססיות כלפי המתלוננת, סירב לכבד את



הוראות בית המשפט, ופעם אחר פעם מצא להפירן, תוך פגיעה בזכותם של המתלוננת והקטין לשלוות נפשם; פגיעה בחובה לכבד צווים שיפוטיים; ופגיעה ביכולתם של המתלוננת והקטין להסתמך על כך שהוראות בית המשפט תכובדנה באופן שיגן עליהם מפני פגיעתו של הנאשם.

כדוגמא לאופן בו פגעו מעשיו של הנאשם בקטין, ראו מתוך הכרעת הדין באשר לאישום מס' 4: "התנהגותו של הנאשם במפגש פגעה בקטין, וגרמה לו לסבל", ובהמשך: "הנאשם היה מודע לאיסור, אך בחר להמשיך את השיחה עם בנו עוד ועוד. מכאן, ללא קשר לתוכן השיחה; ללא קשר למידת רצונו של בנו לקיימה; וללא קשר לאמביוולנטיות בה היה נתון הקטין, הקרוע בין רצונו לראות את אביו, לבין התנהגותו הפוגענית של האב כלפיו וכלפי אימו - עצם התמשכותה של השיחה רובצת לחובתו של הנאשם. האחרון - כאדם בוגר, כאביו של הקטין, כמי שמודע לקיומו של הצו, צריך היה להיפרד לשלום מבנו הקטין מייד כשראה אותו. שנית, צו ג' אסר על הנאשם להטריד את המתלוננת או את הקטין בכל דרך ובכל מקום. האופן בו האריך הנאשם את המפגש בינו לבין הקטין, תוכן דבריו של הנאשם, הקללות שהטיח בבנו, הדרישות החוזרות מהבן לפעול נגד אימו, והמטרה מכוחה ביצע הנאשם את המעשה - אלו עולים כדי הטרדה ישירה של הקטין, והטרדה בעקיפין של אימו המתלוננת" (פסקה 42).

6. הפרות הצווים בוטות ומובהקות. מתוך הכרעת הדין (פסקה 37): "הוכח בראיות כי הנאשם היה מודע בזמן אמת לקיומם של הצווים, הבין את משמעותם, היה ער לחובתו לקיימם, אך החליט לפעול בניגוד להם, תוך בחירה לאלו החלטות של בית המשפט בדעתו לציית, ומאלו החלטות להתעלם" (הדגשה הוספה - ג.א.).

7. במהלך המשפט ניסה הנאשם לשכנע כי מצבו הנפשי והקוגניטיבי, הם העומדים בבסיס מעשיו. הטענות נדחו לגופן, הן על בסיס חוות דעת פסיכיאטרית שהוזמנה בידי בית המשפט, ושלא נסתרה, והן מאחר שלא הוכחו, ולו בראשית ראייה. מתוך הכרעת הדין (פסקה 43): "בניגוד לטענות ההגנה, הוכח בראיות, כפי שקבעתי לעיל, כי הנאשם היה מודע לצווים שניתנו בעניינו, הכיר את תוכנם, הבין את משמעותם, הבין את המגבלות שהוטלו עליו, ובחר על דעת עצמו לפעול בניגוד להן. הנאשם סירב פעם אחר פעם לקבל עליו את מרות הדין, וכשהחלטות בית המשפט לא היו לרוחו, בחר להתעלם מהן, משל לא היו קיימות: "ש. החוקרת אומרת לך שעל פי החלטת ביהמ"ש אתה צריך להיפגש עם הילד תחת פיקוח מרכז הקשר. ת. לא. תראי לי. זה זמני היה. לא התייחסנו. הלכנו לשופטת. היא מחקה אותו" (פר' עמ' 81; הדגשות הוספו - ג.א.). ובהמשך: "ש. עכשיו שאמרתי לך על פי החלטת ביהמ"ש אתה תיפגש עם הילד שלך רק במרכז הקשר, צעקת ואמרת "לא". במטרה הפוך. אמרת לחוקרת שהיא אומרת לך שיש החלטת בית משפט, אמרת "סביר להניח שכן". ת. סביר להניח. לפעמים יש החלטה ויכול להיות שהיא מתאימה לי ויכול להיות שהיא לא מתאימה לי" (פר' עמ' 82; הדגשות הוספו - ג.א.).

ובהמשך: "הנאשם פעל לכל אורך הדרך מתוך הבנה מלאה של המגבלות שחלות עליו, אותן סירב



לקבל, כיוון שלא תאמו לרצונו ולתוכניותיו. זו איננה "טעות במצב דברים", כי אם החלטה מודעת של הנאשם להפר את החוק. בהתאם, הנאשם פעל מתוך מודעות והבנה מלאים של טיב מעשיו והנסיבות בהן בוצעו, ואחראי להם".

8. אשר לעבירות האיומים: אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם לפיה אלו מצויות ברף חומרה נמוך. בשני האישומים המדובר באיומים בוטים וקשים שהוטחו בבנו הקטין של הנאשם כלפי אמו - המתלוננת. באישום מס' 1 איום הנאשם מפורשות לרצוח את המתלוננת: "אני אחתום על המוות של אמא שלך היא תמות". האיום הובע בשיח פנים אל פנים בין הנאשם לבין בנו. באישום מס' 2 המדובר ברצף של אמירות מאיימות, שבוצעו במסגרת מספר שיחות טלפון שיזם הנאשם, ושיאן באיום לרצוח את המתלוננת, ולמְצֵר לדאוג לכך שתימצא בבית חולים לחולי נפש.

באשר למידת חומרתם של האיומים, ראו מתוך הכרעת הדין (פסקה 47): "הנאשם הפנה את דברי האיום כלפי בנו הקטין. עמדת הכוח של הנאשם, הן כאדם מבוגר כלפי מי שצעיר ממנו בשנים רבות, והן כאב הפונה לילדו, באמירות בוטות לפגיעה באימו של הקטין, האדם הקרוב לו ביותר, הדמות שמגוננת עליו מפגעי העולם, אמירות אלו יש בהן כדי לעורר פחד ממשי בליבו של כל אדם במצבו של הקטין".

זאת ועוד: המניע שעמד בבסיס האיומים, מגלה כי הנאשם פעל בתחכום ומניפולטיביות, כשכל האמצעים כשרים מבחינתו להגשמת מטרתו - סילוק המתלוננת מביתה כדי להשתלט עליו. מתוך הכרעת הדין (פסקה 47): "... אזכיר את תשובתו של הקטין לשאלת ב"כ הנאשם, אשר ביקש לברר אם לדעתו הנאשם סובל מקשיי הבנה: "אני יודע שאבא שלי עושה את הדברים האלה מתוך מטרה מסוימת, אמנם מגזים עם זה אבל יש לו מטרה מסוימת להוציא את אימא מהבית, למכור את הבית, להתנקם בה בקיצור" (פר' עמ' 54). כן אפנה לתשובתה של המתלוננת, עת התבקשה בידי ב"כ הנאשם להביע דעתה באשר לצפונות ליבו של הנאשם: "מה שאני באמת חושבת, שהנאשם רוצה רק את טובתו של עצמו ומנצל את [הקטין] לחקירות, להעביר מסרים אליי, הוא רוצה שאני אפחד והוא רוצה ש[הקטין] יעביר אליי" (פר' עמ' 41). תובנה זו, המשותפת לקטין ולאימו, מבוססת כהלכה, ומשקפת את התרשמותי מהמניע להתנהגותו של הנאשם".

9. למדיניות הענישה בעבירות רלוונטיות (בכפוף להבדלים בנסיבות), ראו פסקי הדין שלהלן:

רע"פ 2099/21 פלוני נ' מדינת ישראל (25.4.21). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בהפרת צו שיפוטי שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין. בניגוד להחלטת בית המשפט שהורה על שחרורו ממעצר בתנאים מגבילים שכללו, בין השאר, הרחקה מהמתלוננת (פרודתו ואם ילדיו) ואיסור יצירת קשר, הגיע המבקש ל"מקלט לנשים מוכות" בו שהתה, עלה בצוותא עם אחר על גג סמוך, וקרא לילדיו. בית משפט השלום גזר על המבקש מאסר בפועל למשך 21 ימים ועונשים נלווים. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, והעמיד את עונשו של המבקש על 9 חודשי מאסר



בפועל. הבקשה לרשות ערעור נדחתה, כשנקבע כי מלבד החרדה והאימה שיצר המבקש אצל המתלוננת, הרי שיש במעשיו משום התרסה כנגד רשויות החוק וזלזול בהחלטות בית המשפט, שהקל עמו שוב ושוב עת הורה על חלופות מעצר רבות בעניינו.

רע"פ 1940/16 פולק נ' מדינת ישראל (14.3.16). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בארבעה אישומים בריבוי עבירות הטרדה באמצעות מתקן בזק, פגיעה בפרטיות והפרת הוראה חוקית. מדובר במי שנהג להכיר נשים בבית קפה כשהציג עצמו ככזב כבעל רקע בטחוני, ולאחר שהללו החליטו להפסיק את הקשר עמו, החל להטרידן. בית משפט השלום גזר על המבקש עונש מאסר בפועל למשך 14 חודשים והפעיל עונשי מאסר מותנים בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר שהוטל, כך שסך הכל נדון המבקש למאסר בפועל למשך 24 חודשים ועונשים נלווים. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, לאחר שנקבע כי העונש שהוטל עליו נוטה עמו חסד. הבקשה לרשות ערעור נדחתה.

רע"פ 1738/15 שוקרי נ' מדינת ישראל (11.3.15). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בשתי עבירות איומים ובעבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק, בכך שבמשך 5 ימים שלח למתלוננת עשרות מסרונים שהכילו תוכן מאיים ומטריד, ופעם אחת הגיע לביתה ואיים עליה. מתחם העונש הועמד בבית משפט השלום בין 3-9 חודשי מאסר, והמבקש נדון ל-6 חודשי מאסר בפועל, עליהם הופעל מאסר על-תנאי בחופף ובמצטבר, כך שסך הכל נדון ל-10 חודשי מאסר בפועל. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם הבקשה לרשות ערעור.

רע"פ 1293/08 אלכסנדר קורניק נ' מדינת ישראל (25.6.08). המבקש הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירת איומים יחידה כלפי רעייתו בנפרד, כשלאחר ויכוח בין השניים איים עליה באומרו: "אל תדברי איתי בכלל יום אחד אני אארוב לך בחוץ ואהרוג אותך ואני אפוצץ לך את הפנים כך שאפילו אמא שלך לא תזהה אותך, את נמאסת עלי לא יהיה אותך ואז לא יהיו בעיות". חרף היעדר הרשעות קודמות הוא נדון לשנת מאסר בפועל, לאחר שבית המשפט עמד על עוצמת המסוכנות הנשקפת ממנו. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשת רשות ערעור.

עפ"ג (מרכז-לוד) 13697-09-24 נגסה נ' מדינת ישראל (28.10.24, טרם פורסם) (גילוי נאות: ערעור על גזר דין שניתן בידי הח"מ). המערער הורשע בהתאם להודאתו בשתי עבירות איומים כלפי גרושתו ואם ילדיו. באישום הראשון דובר ברצף של מסרונים, שיחת טלפון והודעות קוליות בערב אחד, במסגרתם איים על המתלוננת והשמיע לה את קולו של בנם הקטין כשהוא בוכה. כן שלח המערער למתלוננת סרטון וידאו בו צילם את בנם בוכה בעודו מקלל את אמו ומאיים לפגוע בה. באישום השני הביאה המתלוננת את ילדיהם של בני הזוג לבית הנאשם. הלה ירד מביתו, ובנוכחות הילדים קילל את אימם, הרים אבן בידו, הניף את היד כלפי המתלוננת, ואיים לרוצץ את גולגולתה. בהמשך היום שלח לה הודעה קולית מאיימת. מתחם העונש נקבע בין 8-20 חודשי מאסר בפועל. בהתחשב בהרשעותיו הקודמות הרלוונטיות והמכבידות של המערער, הוא נדון ל-17 חודשי מאסר בפועל, עליהם הופעל במצטבר מאסר על-תנאי בן 6 חודשים, כך שסה"כ נדון ל-23 חודשי מאסר בפועל. כן הוטלו עליו מאסר על-תנאי ופיצויים למתלוננת בסך 10,000 ₪ (ת"פ (רמלה) 60974-02-24 מדינת ישראל נ' ערעור).



נגסה (7.7.24)). המערער השיג על חומרת עונשו. ערעורו נדחה מבלי שבית המשפט נזקק לתשובת המשיבה.

עפ"ג (מרכז-לוד) 4446-02-22 שבתייב נ' מדינת ישראל (7.3.22, טרם פורסם). המערער הורשע בהתאם להודאתו בשתי עבירות איומים כלפי גרושתו ואם ילדיו. באירוע אחד הגיע לביתה של המתלוננת כשהוא בגילופין, דפק בחזקה על הדלת, ומשסירבה לפתוח איים כי ירצח אותה ויתנקם בה. באירוע שני שהתרחש כשנה מאוחר יותר, הגיע פעם נוספת לביתה תחת השפעת אלכוהול, וכשאמרה לו שתזמין משטרה איים על המתלוננת באומרו כי "מחר לא תהיי קיימת". מתחם העונש נקבע בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות עד שנת מאסר בפועל, והמערער נדון ל-10 חודשי מאסר חרף העובדה שהוא נעדר הרשעות קודמות. ערעורו לבית המחוזי נדחה תוך הפנייה לכך שמדובר אמנם במעשים רחוקים בזמן, אך מנגד מדובר במי שסובל מצריכת אלכוהול מוגברת ונעדר מוטיבציה לפנות להליך טיפולי מעמיק.

עפ"ג (מרכז-לוד) 24951-11-21 חיים נ' מדינת ישראל (9.1.22). המערער הורשע בהתאם להודאתו בשלוש עבירות איומים ובהחזקת סכין שלא כדין. ביום 10.2.21 על רקע סכסוך בין המערער לבין בת זוגו ואם ילדיו עמה היה מצוי בהליך גירוש, איים עליה המערער כי יפגע בגופה באומרו: "...יהיה פה מחיר כבד, כבד מאוד... חבל יקרה אסון". כשלושה חודשים קודם לכן שלח המערער למתלוננת הודעות מאיימות: "...אני בא להרוג אותך...", "בחיים לא חלמתי שאני יעז לחתוך אותך, ישר שפריצים בגרון... שווה לי אני יהנה לחתוך אותך בגרון", "שווה לי להעלים אותך מהעולם... אני לא ארצח אותך ליד הילדים שלי... אני אמצא אותך ואקח אותך לפינה יפה בים שם אשאיר אותך בחלקים". בסרטונים המאיימים ששלח למתלוננת נראה המערער כשהוא מנופף בסכין יפנית. בהמשך לאיומיו הגיע לפתח ביתה של המתלוננת שסירבה לפתוח את דלת הבית. בית משפט השלום קבע מתחם עונש בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל לכל עבירה. המערער בן 31, בעל הרשעות קודמות, נכה נפשית בשיעור 100%, אשר הודה במיוחס לו לקראת תום פרשת התביעה, לאחר שנשמעה עדותה של המתלוננת. משכך נדון ל-22 חודשי מאסר בפועל, מע"ת ופיצוי למתלוננת. בית המשפט המחוזי מצא להקל בעונש המאסר בפועל ולהעמידו על 15 חודשים, לאחר שקבע כי אינו מתיישב עם הענישה הנוהגת, ובעיקר בשל אכיפה בררנית - איומים קשים שהשמיעה המתלוננת כנגד המערער: "מדובר באיומים חמורים, שאינם פחותים בחומרתם מאיומיו של המערער. אף שהוגשה תלונה על ידי המערער כנגד המתלוננת, לב"כ המאשימה לא הייתה תשובה מדוע לא הוגש כתב אישום כנגד המתלוננת, ומכל מקום, הלכה היא שאכיפה בררנית יכולה לשמש שיקול להקלה בעונש".

10. בהתחשב בשיקולים עליהם עמדתי ובמדיניות הענישה (תוך שאדגיש כי קראתי בעיון את פסקי הדין אליהם הפנו ב"כ הצדדים, הגם שלא מצאתי לאזכרם), אני קובע את מתחם העונש בגין מכלול העבירות בהן הורשע הנאשם, בין 6-18 חודשי מאסר בפועל.



11. בקביעת העונש בתוך המתחם התחשבתי לטובת הנאשם במצבו הבריאותי - נכות בשיעור 30%, ושקלתי את נתוניו כפי שפורטו בידי בא כוחו. כף החובה, מנגד, מכבידה במידה רבה. נפתח בהרשעותיו הקודמות של הנאשם - אלו רחוקות אמנם בזמן, אך רלוונטיות עד מאוד לענייננו. תוכנן מלמד כי למרבה הצער, הנאשם לא למד את לקחו, לא הפנים את חומרת מעשיו, ומצא עצמו שב ופוגע במתלוננת על לא עוול בכפה, כשזו הפעם פגע גם בבנו הקטין. המדובר באירועים מהשנים 2010 עד 2012 שבוצעו כלפי אותה המתלוננת בעת שבני הזוג היו בעיצומם של הליכי הגירושים:

(-) ת"פ (נתניה) 17589-01-11: ביום 10.4.11 הסתיים בהסכמה וללא הרשעה הליך בגדרו הודה הנאשם בביצוע עבירות תקיפה והפרת הוראה חוקית, וחתם על התחייבות בסך 1,500 ₪. כעולה מכתב האישום המתוקן, ביום 14.12.10 ביקש הנאשם לסגור את תיק ההוצל"פ שפתחה נגדו המתלוננת, ובנסיבות אלו אחז בחוזקה בכתפיה ולא איפשר לה לצאת מחדרה. ביום 16.12.10 הוצא נגד הנאשם צו הרחקה מהמתלוננת. בין המועדים 17.12.10 עד 31.12.10 הפר הנאשם את הצו במספר רב של הזדמנויות - הוא התקשר למתלוננת לביתה ולמקום עבודתה, וניסה ליצור עמה קשר גם באמצעות בָּתם של בני הזוג. ביום 23.12.10 אף פנה הנאשם במישרין למתלוננת בעת שיצאה מביתה.

(-) ת"פ (נתניה) 49751-11-12: ביום 12.2.13 הורשע הנאשם בהתאם להודאתו בביצוע עבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, ונדון בהסכמה למאסר על-תנאי וקנס. מכתב האישום המתוקן עולה כי ביום 7.9.12 הגיע הנאשם לפתח ביתה של המתלוננת, ובכך הפר הוראה חוקית שניתנה בבית המשפט לענייני משפחה, במסגרתה נאסר עליו להיכנס לבניין בו התגוררה.

12. הנאשם סירב במשך שנים רבות, ועודנו מסרב, להפנים את היותה של המתלוננת אדם נפרד ועצמאי, מסרב להכיר בהחלטות בית המשפט באשר לזכויותיה הבלעדיות בבית מגוריה, ועושה כל שלא ידו כדי להטרידה, לאיים עליה ולהפחידה, והכל במטרה להשיג את מטרתו - גירושה של המתלוננת מביתה, על מנת להשתלט עליו - בניגוד לחוק. ראו מתוך הכרעת הדין (פסקה 47): "בהתבסס על הממצאים עליהם עמדתי, אני קובע כי האמירות שהשמיע הנאשם באוזניו של בנו הקטין, עולות כדי איומים מובהקים, ונאמרו מתוך מטרה להפחיד את הקטין והמתלוננת ולהקניטם. כך פעל הנאשם במטרה להגשים את מטרתו, עליה חזר הנאשם שוב ושוב בעדותו לפניי (ואשר שזורה כחוט השני בראיות, לרבות בהקלטות), להוציא את בנו הקטין מבית אימו, כדי שיוכל לגרש את המתלוננת מביתה ולמכור אותו".

13. השוואה בין מעשיו של הנאשם בהרשעותיו הקודמות, לבין מעשיו באישומים עליהם הוא נותן עתה את הדין, מגלה כי חלוף הזמן, וההחלטות הרבות שניתנו בינתיים בבית המשפט לענייני משפחה ובערכאת הערעור, בהן נקבעו פעם אחר פעם זכויותיה הבלעדיות של המתלוננת בבית מגוריה - לא סייעו להקהות את זעמו של הנאשם. אם כבר, נראה כי התנהגותו העבריינית הסלימה מאז, והפכה למתוחכמת ומתוכננת.



14. התנהגותו של הנאשם קיבלה ביטוי נרחב במהלך ניהול המשפט. אדגיש את המובן מאליו: הנאשם רשאי היה, כמובן, לכפור במיוחס לו ולנהל את משפטו עד תום, ועונשו לבטח לא יוחמר כתוצאה מכך שעמד על זכויותיו. מן העבר האחר, הנאשם איננו זכאי להקלה הניתנת למי שמודה במיוחס לו, מכה על חטא, מביע חרטה, וחוסך מנפגעי העבירה את הצורך לעמוד על דוכן העדים ולשחזר את הטראומות. בענייננו, המדובר לא רק במתלוננת שנאלצה להעיד על מעשיו של הנאשם, אלא בראש ובראשונה בבנו הקטין, שמצא עצמו מעיד במשפטו של אביו, הגם שללא ספק היה מְבַכֵּר להימנע מכך.

15. במהלך המשפט ניסה הנאשם להפעיל על בית המשפט מניפולציות, במטרה לשכנע כי לא הבין את האיסורים שהוטלו עליו, ולא הבין את משמעות מעשיו וחומרתם. מתוך הכרעת הדין (פסקה 43): "הנאשם פעל לאורך ההליך כולו בעורמה, בניסיון להציג מצג שווא של חוסר תובנה וקריאה שגויה של המציאות... הנאשם מבקש "לברוא מציאות" המותאמת לרצונותיו ושיאיו, לא מכיוון שאיננו מבין את המציאות, לא מכיוון שהוא "קורא" אותה באופן לקוי, אלא מכיוון שאינו מעונין בה. הראיות שהובאו במהלך המשפט מובילות למסקנה מובהקת - כי הנאשם פעל לכל אורך הדרך מתוך הבנה מלאה של המגבלות שחלות עליו, אותן סירב לקבל, כיוון שלא תאמו לרצונו ולתוכניותיו..."

16. כחלק מהתנהלותו של הנאשם, הוא מצא לפנות לבית המשפט ב"בקשות" חוזרות ונשנות, בהן עתר שוב ושוב לקבוע כי כתב האישום נדחה, כי בית המגורים של המתלוננת שייך לו, כי המתלוננת היא עבריינית סדרתית, כי יש לעצור אותה, לאסור אותה, לחייב אותה ואת המדינה לשלם לו פיצויים בסכומים העולים עד כדי 250 מיליון ₪, ועוד ועוד. גם לאחר שניתנה הכרעת הדין, במסגרתה נדחו טענותיו מכל וכל, והוא הורשע במלוא העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, לא חדל הנאשם ממנהגו. ראו בקשה מס' 39 מיום 24.9.24. אין להתפלא אם כך, שאפילו לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים לעונש, ובעודו ממתין לחוות דעת הממונה על עבודות שירות ולגזירת דינו, שב הנאשם על התנהלותו הפסולה (בקשה מס' 40 מיום 31.10.24).

17. התנהלותו של הנאשם במהלך משפטו, המניפולציות שביצע שוב ושוב, והפעולות שנקט כדי לנסות ולפגוע במתלוננת תוך כדי ניהול המשפט וכחלק ממנו - אלו מהווים שיקול נפרד ועצמאי להחמרה בעונשו בין גדרי מתחם העונש שנקבע.

18. כאמור, הממונה על עבודות שירות מצא את הנאשם מתאים לעבודת שירות במגבלות. המאשימה עתרה לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 10 חודשים, היינו, עונש שלא ניתן לרצותו בעבודות שירות. אודה כי התלבטתי. עתירתה של המאשימה סבירה, הולמת את חומרת מעשיו של הנאשם, ונחזית כאיזון הולם בין שיקולי הענישה. חרף האמור, מצאתי לילך לקראת הנאשם, תוך מתן משקל נכבד לגילו, למצבו הרפואי, ולכך שמעולם לא ריצה עונש מאסר בפועל, אף לא בעבודות שירות. משכך החלטתי להסתפק בעונש המאסר המרבי שניתן לרצות בעבודות שירות, וכולי תקווה כי זו הפעם ישכיל הנאשם להפיק לקחים מתאימים. אדגיש בפני הנאשם, כי ככל שיפר, חלילה, את האמון שניתן בו



ויבצע עבירות נוספות, ספק רב אם יזכה להקלה נוספת בעתיד. בצד עונש המאסר בפועל יחויב הנאשם במאסר על-תנאי שימשמש כאות אזהרה מפני הבאות, בפיצויים למתלוננת ולקטין, ובקנס כספי - שנועד להמחיש לנאשם, בין השאר, את חובתו לקיים את הוראות בית המשפט. יודגש כי הפיצויים אינם משפים את נפגעי העבירה בגין מלוא הנזק שהסב להם הנאשם, אלא עולים כדי "עזרה ראשונה", שאינה מייתרת אפשרות להגשת תביעה אזרחית (מבלי שיש בכך משום מתן עצה או הבעת עמדה באשר לתוצאת ההליך, ככל שיינקט).

19. סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 9 חודשי מאסר בפועל.

המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות בסניף הדואר בנתניה, בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 17.11.24. הנאשם יתייצב ביום 26.12.24 בשעה 8:00 במשרדי הממונה במפקדת מחוז מרכז של שב"ס.

הנאשם מוזהר כי עליו לעמוד בתנאי ההעסקה ובדרישות הממונה, לרבות בדבר איסור צריכת אלכוהול, וכי כל חריגה מהכללים עלולה להביא להפסקת עבודות השירות וריצוי יתרת עונש המאסר מאחורי סורג ובריח.

ב. 4 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירה של הפרת הוראה חוקית, או כל עבירה בעלת יסוד של אלימות פיסית או מילולית.

ג. קנס בסך 3,000 ₪ או 21 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.5.25 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיידי.

ד. פיצויים בסך 5,000 ₪ לזכות המתלוננת (עדת תביעה מס' 1) ופיצויים בסך 3,000 ₪ לזכות הקטין (עד תביעה מס' 6) באמצעות אמו המתלוננת. סה"כ ישלם הנאשם פיצויים בסך כולל של 8,000 ₪, אשר ישולמו במלואם למתלוננת, ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.1.25 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מיידי.

כל סכום שיופקד על ידי הנאשם יזקף ראשית לטובת הפיצויים. מוסבר לנאשם כי ניתן לשלם את הפיצויים והקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות: (-) כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il; (-) מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) 35592* או בטלפון 073-2055000; (-) במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברים).



זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות. לתשומת לב שירות המבחן: משך עבודות השירות עולה על שישה חודשים (סעיף 51ג(ג) לחוק העונשין).

ניתן היום, כ"ה חשוון תשפ"ה, 26 נובמבר 2024, במעמד הצדדים.